

Verenigde Protestantse Kerk Leuven - Paasboodschap

Kan het u niet schelen dat wij vergaan?

Wie zegt 'Paasverhaal' denkt onmiddellijk aan de vertelling van Jezus' kruisiging op Golgotha en zijn opstanding op de derde dag.

Maar in de bijbel staan meerdere paasverhalen.

Bijvoorbeeld ook de vertelling van de Exodus uit de slavernij in Egypte is een paasverhaal. Een verhaal over het 'voorbijgaan' ('pesach') van de dood en het wegtrekken uit het doodsland 'Mitsradim': weg uit het land van tirannie en verdrukking, waar leven onmogelijk wordt gemaakt, om op te trekken naar de vrijheid van het volle leven in het zgn. 'Beloofde land'.

Een verhaal dus over 'opstaan' uit een toestand-van-levend-dood-zijn, en op weg gaan naar het land waar het leven goed is.

Of neem Jona die uit de dood omhoog wordt getrokken (Jona 2) of, in datzelfde verhaal, het ten dode opgeschreven Ninevé dat uit de dood wordt weggeroepen. (Jona 3).

Of neem het verhaal van Jezus die over het water loopt, ook dat is een paasverhaal.

Het verbergt, op symbolische wijze, de boodschap dat de dood niet aan het langste eind trekt: de Mensenzoon loopt over het water van de zee (in de bijbel een metafoor voor de dood), maar wordt er niet door verzwolgen.

En zo zijn er in de bijbel talloze verhalen, zowel in O.T en N.T., waarin de boodschap klinkt dat ons bestaan niet is bestemd voor de duisternis en de dood, maar voor het volle leven dat God gegeven heeft.

Zoals bv. het verhaal van de storm op zee. (Matt.8:23-27; Marc.4:35-41 en Luc.8:22-25).

Ogenschijnlijk gaat dat over een bericht aangaande een schip vol mensen van toen en daar dat letterlijk in zwaar weer is terecht gekomen en waarbij er door toedoen van bemanningslid Jezus een sensationeel mirakel plaatsvindt, waardoor aan de storm een halt wordt toegeroepen.

Maar de focus van het verhaal graaft veel dieper dan de letterlijke lezing.

Het is een verhaal van en voor alle tijden dat gaat over onze wereld en over de koers die zij vaart.

En zo is het verhaal door de eeuwen heen ook steeds weer opnieuw gelezen.

Door mensen in telkens weer andere situaties.

Maar door de tijden heen hebben die mensen in dit verhaal steeds weer iets van zichzelf of van hun eigen tijd herkend.

Het gaat om mensen die in een storm zijn terechtgekomen.

Op een voor hun gevoel stuurloos schip, overgeleverd aan het willekeurige spel van de golven.

Het gaat om mensen in de nood van hun bestaan en daarin bovendien om de aloude vraag: waar blijft God temidden van de nood?

En zo kijken we in dit verhaal als in een spiegel waarin we onszelf zien.

Ons leven hier op aarde dat ons zo dierbaar kan zijn, maar ook zoveel moeite kan kosten.

Dat ook telkens weer, van generatie op generatie, onder de dreiging staat van alle breekbaarheid van het bestaan, aantasting en verval, onvrede en oorlog, onrecht en onmenselijkheid, ziekte, duisternis en dood, van alle nood van de wereld.

De dreiging die samenhangt met de kwetsbaarheid van alles wat van waarde is: liefde, vrede, samenleven, gezondheid, verbondenheid, rechtvaardigheid...

Verenigde Protestantse Kerk Leuven - Paasboodschap

In de 'spiegel' van dit verhaal wordt die dreiging uitgebeeld door de invallende duisternis, de storm, de hoge golven en het dreigende water.

Ieder mens kan daar zijn/haar eigen levensverhaal naast leggen.

Geen leven is onaangetast of onbedreigd.

En bovendien lijkt alles uit te lopen op, zoals de Prediker schrijft: "lucht en leegte".

Op de zinloosheid van alles. In het verhaal van de storm op zee komt dat aspect naar voren in de vraag:

"Meester, kan het u niet schelen dat wij vergaan?"

Vervolgens lezen we (in de Nieuwe Bijbelvertaling - NBV):

"Toen hij (Jezus) wakker geworden was, sprak hij de wind bestraffend toe en zei tegen het meer: 'Zwijg! Wees stil!' De wind ging liggen en het meer kwam helemaal tot rust."

Het is jammer dat we er in de NBV en meeste gangbare Nederlandse vertalingen overheen lezen. Maar in de grondtekst staat niet dat Jezus "wakker" werd, maar dat hij werd "opgewekt". Dat hij "opstond." Letterlijk staat er:

"En Jezus, opgestaan zijnde, bestrafte de wind."

Kortom: voor dat opstaan van Jezus op dat schip gebruikt Marcus hetzelfde woord als waarmee hij later de opstanding van Jezus met Pasen beschrijft: *egeiroo*: opstaan.

Dat wil zeggen: Marcus beschrijft dit verhaal zo, dat het een Paasverhaal wordt.

Maar tegelijkertijd ook een verhaal over ons en onze wereld.

Want dat schip dat daar in de invallende duisternis wordt aangevallen door zee en storm, dat zijn wij, dat is onze wereld.

Dat is ons moederschip aarde, die bloot staat aan de gevaren van duisternis en onheil.

Dat is het schip van ons leven, heen en weer geslingerd tussen goed en kwaad, waarbij heel uitdrukkelijk de vraag ter sprake komt: is er wel een God en zo ja, hoort Hij ons, luistert Hij naar ons, trekt Hij zich iets aan van ons roepen, van onze gebeden, of 'slaapt' Hij door ons roepen en onze nood heen?

Het 'antwoord-uit-de-storm' (vgl Job 38:1) dat dit verhaal ons geeft is:

Het kan stormen, golven kunnen je verzwelgen, je kan stuurloos heen en weer worden geslingerd, maar wees niet bevreesd, want de brullende onheilmachten, duisternis, dood en al het kwaad van deze wereld, zal het zwijgen worden opgelegd.

God reist immers met ons mee op het schip van ons bestaan, op weg naar de 'overzijde': Gods betere wereld.

Een belofte die, voor ons, tevens een opdracht inhoudt: om, in 't voetspoor van Jezus, aan die betere wereld mee te bouwen.

Ernst Veen.